Rušivý Element

Demoni Elle

R U Š I V Ý
E L E M E N T

Demoni Elle

UPOZORNĚNÍ NA OBSAH

Tento román je určen dospělým čtenářům. Obsahuje explicitní sexuální scény, BDSM praktiky, bolest, mocenskou nerovnováhu mezi zaměstnavatelem a zaměstnankyní, problematické momenty souhlasu, žárlivost, manipulativní chování, alkohol a témata ztráty blízkého člověka. Příběh zachycuje také nastavování hranic, terapii a práci s následky nezdravého chování.

Brno, 2026
Nakladatelství © SOLIS, 2026

Vydalo v roce 2026 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00 web:
http://www.solis-
nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou
publikaci,
v pořadí 170. eknihu v
edici SOLIS, první
elektronické vydání.
Autor © Demoni Elle
Korektura, redakce a sazba:
Lenka Drobná,
Kristýna Tichá, Sabina Novotná

Obálka: JPolc – Canva/ Manus
Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem
rozšiřována bez výslovného povolení
nakladatele.
ISBN

978-80-88568-23-0 epub
978-80-88568-24-7 PDF

Anotace

Nemíchám byznys a city. Nikdy jsem neměl důvod to pravidlo porušit.

V mém světě existují jen dvě věci – kontrola a peníze. Lidé přicházejí, odcházejí a nechávají za sebou jen další účet k zaplacení. Já jim prodávám přesně to, pro co si přišli. Nic víc.

Pak se objevila ona.

Měla být jen další z řady – holka, která chtěla vydělat na školu. Jenže Zendya je tvrdohlavá, a kurva – nevinná!

Čím víc času spolu trávíme, tím častěji zapomínám, proč jsem si kolem sebe postavil zdi a místo toho, aby se přizpůsobila mému světu, začala ho pomalu rozbíjet. Každým pohledem, hádkou i odmítnutím.

Nejtěžší není ovládnout klub plný lidí, ale ovládnout sám sebe…

P R O L O G

Minulost

Collin

Hudba za oponou duněla tak brutálně, že se netřásly jen stěny, ale ty vibrace jsem cítil až v plombách. No dobře, měl jsem jen jednu, ale i tak to bylo neskutečný. Bylo mi sladkých sedmnáct, což je věk, kdy byste měli mít pocit, že vám patří svět, a ne se v zákulisí snažit nenápadně si otřít zpocené dlaně o kalhoty, aby vám při prvním čísle nevyklouzla rekvizita z ruky.

„Nervózní?“

Máma se odněkud vynořila a s klidem, který jsem jí v ten moment nepokrytě záviděl, mi podala láhev s vodou.

„Já? Ani náhodou. Jen tu mají špatně seřízenou klimatizaci,“ lhal jsem a ona to samozřejmě věděla. Pousmála se tím svým unaveným úsměvem, který se jí v posledních měsících usadil na tváři, a natáhla se, aby mi srovnala límec košile.

„Poslouchej mě, Colline. Za pár vteřin na tebe budou všichni koukat jako na kus prvotřídního masa.“

„Předpokládám, že tam asi nebudou kvůli mým znalostem historie,“ ušklíbl jsem se a zkontroloval si v zrcadle účes.

„Holky z tebe budou šílet.“

„Tak ať,“ odvětil jsem.

„Myslím to vážně, Colline.“

„Jo, jasně, tobě se to říká…“

Zasmála se, ale vzápětí její výraz zvážněl a v očích se jí objevilo něco, co mě přimělo se zastavit. Její prsty zůstaly na mé hrudi, přesně tam, kde mi srdce splašeně tlouklo proti žebrům.

„Lidi si můžou koupit tvoje tělo, synku. Můžou si zaplatit za tvůj čas i za tvou pozornost. Ale nikdy, slyšíš? Nikdy jim nedovol, aby si koupili tvoje srdce.“

Podíval jsem se jí přímo do očí a s mladičkou nafoukaností přikývl.

„To bych nikdy neudělal, mami. Na to mě znáš až moc dobře.“

„Doufám,“ zašeptala.

V ten moment moderátor do mikrofonu vykřikl moje jméno a dav v sále začal řvát tak, až mě to málem srazilo na zem. Nahodil jsem poslední nacvičený úsměv a vydal se za svým snem.

„Počkej na mě. Za deset minut jsem zpátky a vyrazíme na tu slíbenou večeři.“

„Kvůli mně nikdy nespěchej,“ zavolala za mnou, ale to už jsem vnímal jen oslepující světla.

Byla to poslední věta, kterou jsem od ní kdy slyšel.

Když jsem se po vystoupení, ještě zadýchaný a s kůží horkou od reflektorů, vrátil do zákulisí, místo ní tam stál chlap v bílém plášti s výrazem, který věstil konec všeho, co jsem do té doby znal.

Od té noci jsem lidem prodával přesně to, po čem toužili. Svoje tělo, profesionální úsměv číslo pět a dokonalou iluzi štěstí. Ale srdce? To jsem zamkl do trezoru, od kterého jsem hned druhý den ráno zahodil klíč.

Zendya

V jedenácti jsem byla skálopevně přesvědčená, že pokud ten dopad znovu zpackám, můj svět se prostě zhroutí. V tomto věku člověk považuje za tragédii skoro všechno – špatnou známku, hádku s kamarádkou nebo fakt, že jiná holka v tělocvičně vystřihne prvek, o který jsem se marně pokoušela už celé týdny.

Znovu jsem se rozběhla po žíněnce, odrazila se, ale už v polovině přemetu mi došlo, že jsem ruce měla úplně špatně. Dopadla jsem tvrdě na bok a několik vteřin zůstala jen tak ležet. Bolelo to míň, než jsem čekala, ale i přesto jsem se odmítala zvednout. Táta stál na druhém konci haly a já cítila, jak na mě koukal a čekal, až mě to litování přejde.

„Jestli se tam chystáš válet až do rána, měl bych dát mámě vědět, že s námi na večeři nemá počítat," ozval se.

Zvedla jsem hlavu a probodla ho pohledem.

„Mně to prostě nejde."

„To jsem si všiml."

„Tati!"

Ani se nepokusil skrýt pobavený úsměv.

„Co chceš, abych ti řekl? Že to bylo skvělé? Nebylo. Měla jsi špatně ruce a neudržela jsi tělo."

Posadila jsem se a uraženě si založila ruce na hrudi. Nesnášela jsem, když měl pravdu – což bylo bohužel skoro pořád. Ostatní trenéry jsem slýchala své svěřenkyně chválit, i když udělaly chybu. Táta mě pochválil jen tehdy, když jsem si to podle něj skutečně zasloužila. Tvrdil, že lichotka, která není pravdivá, nemá žádnou váhu. Podle mě mohl občas udělat výjimku, zvlášť když šlo o jeho jedinou dceru.

„Mia to zvládla hned napoprvé," namítla jsem.

„Mia trénuje o dva roky déle než ty.“

„Ale je stejně stará!“

„A co to na věci mění?“

Nenapadlo mě, co mu odpovědět, tak jsem se jen vyškrábala na nohy a oprášila si trikot. V tělocvičně už jsme zbyli jen my dva. Ostatní holky odešly domů skoro před hodinou, ale táta mi slíbil, že tu se mnou zůstane, dokud ten přemet nepokořím. Tehdy mi vůbec nedocházelo, že by po celém dni nejspíš mnohem raději seděl v klidu doma. Brala jsem to jako samozřejmost, dokonce i to, že tu bude vždy, když ho budu potřebovat.

„Ještě jednou,“ pokynul rukou k žíněnce.

„A když zase spadnu?“

„Tak se prostě zase zvedneš.“

„A když spadnu třeba desetkrát?“

„Tak se zvedneš desetkrát.“

Protočila jsem panenky a odkráčela zpátky na značku.

„To teda není zrovna rada nad zlato.“

„Je to ta jediná rada, kterou budeš v životě vážně potřebovat.“

Zhluboka jsem se nadechla a upřeně se zahleděla před sebe. Jasně, chtěla jsem mu dokázat, že to dám, ale ještě víc jsem toužila být lepší než moje konkurentka.

Před týdnem se mi pošklebovala, protože jsem při dopadu hodila ukázkového placáka na zadek. Byla jsem odhodlaná v té tělocvičně klidně nocovat, jen abych jí to na příštím tréninku mohla vrátit i s úroky.

Rozběhla jsem se, odrazila se a tentokrát si ruce sakra hlídala. Na vteřinu jsem v tom švihu úplně ztratila pojem o tom, kde je strop a kde podlaha, ale tělo už automaticky dělalo to, co jsme s tátou do zblbnutí drilovali. Dopadla jsem na obě nohy. Trochu mě to rozhodilo a musela jsem

udělat úkrok, abych nehodila šipku k zemi, ale zůstala jsem stát.

Jo!

Vítězně jsem se k němu otočila s pažemi nad hlavou.

„Mám to!“

„Skoro.“

„Vždyť jsem nespadla!“

„Udělala jsi krok.“

„Jenom jeden malinkatej úkrok!“ namítla jsem.

Došel ke mně a mlčky mi srovnal postavení ramen.

„Na závodech by tě tenhle jeden úkrok stál cenné body.“

Veškerá radost ze mě okamžitě vyprchala.

„Ty se fakt neumíš aspoň pár minut prostě jen radovat?“

Jeho ruce znehybněly. Několik vteřin se na mě mlčky díval. Už jsem čekala další přednášku o technických chybách, ale on si místo toho sedl na kraj žíněnky a pokynul mi, abych si přisedla k němu.

„Já se raduju pokaždé, když vidím, jak se posouváš dál,“ přiznal.

„No, tak to teda moc nedáváš najevo.“

„Protože nechci, aby sis někdy myslela, že musíš být ze všech nejlepší. Chci být na tebe prostě pyšný.“

Vůbec mi to nedávalo smysl. *Táta je můj trenér a ti přece chtějí jenom vyhrávat, ne?*

„Ale vždyť mi pořád vtloukáš do hlavy, že se musím zlepšovat.“

„Zlepšovat se musíš hlavně kvůli sobě. Ne kvůli mně, ne kvůli Mie a už vůbec ne kvůli nějakým rozhodčím.“

Plácla jsem sebou vedle něj na žíněnku a natáhla si unavené nohy.

„Já ale chci být nejlepší.“

„A proč?“

„Protože ti nejlepší vyhrávají.“

„Jenom někdy. A jindy zase vyhrají lidi, co podvádějí, mají kliku nebo jsou ochotní udělat věci, ke kterým by ses ty nikdy neměla snížit,“ opřel si lokty o kolena a zahleděl se někam do prázdna.

„Jaký věci?“

„To teď není podstatný.“

„No, když mi to neřekneš, tak jak mám vědět, že je nemám dělat?“

Jen se pousmál a zavrtěl hlavou.

„Ty se ve světě neztratíš, co?“

Brala jsem to jako kompliment, i když jsem si nebyla úplně jistá, jak to vlastně myslel. Táta chodil každou neděli poctivě do kostela a brával mě s sebou. Věřil, že člověk v hloubi duše pozná, co je správné, i když se mu to zrovna nehodí do krámu, a co je špatné, i když mu to může v něčem pomoct. Když jsem namítala, že svět není takhle jednoduchý, odpověděl, že přesně od toho nám Bůh dal svědomí.

Mně bohoslužby přišly nekonečné a většinu času jsem jen hladově přemýšlela, co bude k obědu, ale hrozně ráda jsem vedle něj seděla. V kostele mě držel za ruku úplně stejně, jako když mě kdysi poprvé vedl na kladinu.

„Poslouchej mě, Zendyo,“ otočil se ke mně a v jeho pohledu bylo něco, co mě přimělo pustit konkurenci i ten zpackaný dopad z hlavy.

„Ano?“

„Nejde o to být za každou cenu nejlepší. Jde o to, aby ses nikdy neprodala pod cenou. Abys nezradila to, kým jsi.“

Nechápavě jsem nakrčila nos.

„Já se ale prodávat nechci.“

„Tady nejde jenom o peníze.“

Tím mě teda moc neosvítil.

„Tak o čem teda mluvíš?“

„O lidech, kteří po tobě jednou budou něco chtít. Budou tě přesvědčovat, že jim to musíš dát, aby tě měli rádi. Jiní ti budou tvrdit, že bez nich neznamenáš vůbec nic. A někteří ti pod nos strčí přesně to, po čem toužíš, jen abys zapomněla na věci, které jsou pro tebe vážně důležité.“

„Já na nic nezapomínám,“ odsekla jsem.

„Minulý týden jsi zapomněla na úkol z matematiky.“

Šťouchla jsem ho loktem do žeber.

„To je něco úplně jinýho!“

„V to doufám.“

Objal mě kolem ramen a přitáhl si mě k sobě.

„Jen chci, abys věděla jednu věc: tvoji hodnotu neurčuje žádná medaile, žádnej chlap ani to, kolik budeš mít jednou na účtu. Rozumíš?“

„Asi jo.“

Ve skutečnosti jsem mu nerozuměla ani za mák. V jedenácti jsem žila v přesvědčení, že stačí být hodná, chodit do kostela, poctivě se učit a poslouchat rodiče. Netušila jsem, že člověk může dělat všechno správně, a přesto přijít o věci, které bral jako hotovou věc. Neměla jsem ponětí, jak snadno dokážou nezaplacené složenky převálcovat hrdost, ani jak odlišně vypadá *„správné rozhodnutí“* v okamžiku, kdy nemáte ani na jídlo.

Táta mě pustil a zvedl se.

„Takže ještě jednou.“

Zůstala jsem sedět a nevěřícně na něj zírala.

„Vždyť jsem to předtím dala!“

„Skoro.“

„Před chvílí jsi říkal, že nemusím být nejlepší!“

„To ale neznamená, že se máš spokojit s odfláknutou prací.“

„To není fér,“ zamumlala jsem.

„Život není fér.“

Tuhle větu v té době vytahoval pokaždé, když už ho nebavilo poslouchat moje fňukání. Zvedla jsem se a otráveně se vrátila na začátek žíněnky. Při dalším pokusu jsem dopadla naprosto dokonale a ani jsem se nehnula. Táta tentokrát vážně zatleskal. Tenhle okamžik se mi vypálil do paměti na celé roky, i když jsem dávno zapomněla na většinu závodů, výsledků i sestav, které jsme spolu trénovali.

Jeho slova mi v hlavě zůstala taky. Jen mi trvalo hrozně dlouho pochopit, jakou hodnotu doopravdy mají.

Tři měsíce po tom posledním dokonalém dopadu se táta nevrátil z večerního tréninku. Nákladní auto projelo křižovatkou na červenou a z člověka, který mi připadal nezničitelný, zůstala fotografie na krbové římse a sportovní taška, kterou máma nedokázala vyhodit. Pojišťovna se měsíce přela o plnění. Účty se však nehádaly, ty přicházely přesně a pravidelně i s úroky.

Máma prodala naši malou tělocvičnu v Broken Hill, ale dluhy spolkly skoro všechno. Přestala chodit do kostela, protože jí lidé nabízeli soucit a ona potřebovala peníze.

Já přestala s gymnastikou, protože každý krok na žíněnce zněl jako ozvěna jeho hlasu. Když jsem později dostala místo na univerzitě v Sydney, máma trvala na tom, že odjedu. Tvrdila, že jedna tragédie nesmí pohřbít dva životy.

Odjela jsem tedy s jedním kufrem, vzala si první studentskou půjčku, aby se máma s mým malým bráchou mohla nadechnout, a já slíbila, že se po promoci dostaneme ze všech sraček, do kterých nás život dostal. Ten slib nebyl jen pro ni. Potřebovala jsem věřit, že když budu dost tvrdě pracovat, dokážu zpětně dát tátově smrti nějaký smysl. Právě proto mě každý nezaplacený účet děsil víc, než by měl. Nebyl to jen papír. Byl to důkaz, že zase padám.

Dokud se člověk nedostane na scestí, neví, co všechno je ochotný obětovat.

Někteří lidé vyrůstají s tím, že se láska chrání.
Jiní s tím, že city jsou slabost.
Osud má zvláštní smysl pro humor.

Jednou je posadí proti sobě a ani jeden z nich netuší, že ten druhý celý život bojuje se stejným slibem…

K A P I T O L A
J E D N A

Collin

Když jsem se podíval na hodinky, v duchu jsem zaklel. Jestli mě něco opravdu vytáčelo, bylo to plýtvání mým časem. Nepotřeboval jsem další servírku. Jediný důvod, proč jsem souhlasil s pohovorem s tou, která měla už deset minut zpoždění, byla laskavost vůči Weneře. Byla mou nejspolehlivější striptérkou a já odměňoval ty, které si to zasloužily. Byla tu vždycky včas, nebrala drogy a své osobní problémy si držela dál ode mě. Samozřejmě to neznamenalo, že by mi na ní osobně nezáleželo – jen jsem nemíchal byznys a city. Nikdy.

Můj klub stál v boční ulici v Kings Cross, jen pár minut od nádraží, kde se neonové nápisy nočních podniků mísily se světly projíždějících aut. To dokonale přitahovalo přesně ten typ zákazníků, který mi zvedal příjmy. Hrdost stranou, byznys je byznys.

Plaché zaklepání na dveře se střetlo s mým zavrčením.

„Dále!“

Ta holka bude muset být zatraceně dokonalá.

Měl jsem chuť ji za ten pozdní příchod vyrazit ještě předtím, než vůbec projde dveřmi.

Tahle práce toho moc nevyžadovala – jen sexy tělo, kapku zdravého rozumu a samozřejmě dochvilnost.

Pak ale do mé kanceláře vstoupila nádherná, dlouhonohá blondýnka, která první požadavek splnila na výbornou.

„Jsem Zendya, Weneřina kamarádka. Vy musíte být Collin. Říkali mi, že mě čekáte."

Mluvila klidně a kupodivu kultivovaně. Její tělo sice prozrazovalo nervozitu, ale blankytně modré oči vypadaly soustředěně. Prohlédl jsem si to lákavé malé balení před sebou od hlavy až k patě. Někteří místní zmetci by tuhle roztomilou kočku sežrali i s navijákem. Obličej měla andělský a zlaté kadeře jí padaly přes rameno skoro až k útlému pasu. Samozřejmě jsem nebyl imunní a v kalhotách mi cuklo. I v druhém požadavku právě obstála.

„Čekám…" odpověděl jsem ironicky.

„Vy jste Collin?" Pohybovala se jako vytříbená dáma a melodie jejího hlasu mi netrhala nervy. To bylo velké plus, protože hrozný hlas dokáže pokazit celkový dojem i na soutěži krásy.

Zatracená Barbie, byla první věc, co mě napadla. Chtěl jsem s ní zatřást a prověřit její odolnost.

„Jo, jsem Collin. Svleč se."

Věděl jsem, že se hlásí na pozici servírky, ale to přece nebránilo prozkoumat terén. Všechny tyhle mladé vysokoškolačky nakonec po práci na placu stejně skončily u striptýzu. Ty peníze byly až příliš lákavé.

„P-prosím?" Chvění v tom sladkém hlásku mě přimělo zaváhat. Jen jsem si z ní utahoval a chtěl vidět, kam až zajde. Přiznávám, že byla první, kdo kdy zpochybnil můj požadavek. Holky, které se sem hlásily, nebývaly stydlivé.

Podíval jsem se na ni o něco pozorněji. Byla oblečená v bílé minisukni, která toho ukázala víc, než skrývala,

a malé růžové tílko nabízelo výhled na pěkný výstřih. Rozhodně to nebyla učitelka z nedělní školy.

Pokrčil jsem rameny a zachoval neutrální výraz.

„Chceš tu práci? Musím vidět, co nabízíš."

Ona se červenala – ona se kurva červenala! Do prdele, byl jsem v šoku. Její oči střelily ke dveřím a já si uvědomil, že neustoupí.

„Nevím jistě, co vám o mně Wenera říkala, ale jsem tady na pohovor na servírku."

Okusovala si plný, růžový spodní ret a já cítil, jak se mi stahují varlata. Byl bych zatracený lhář, kdybych tvrdil, že nepřemýšlím o tom, kam až bych ji mohl dotlačit. Udělala pár kroků vzad a já změnil názor.

Tyhle hry miluju.

„Škoda. Vsadím se, že máš tělo, ze kterého by se všem mým zákazníkům sbíhaly sliny," zakroutil jsem hlavou a ukázal na židli.

Posadila se a překřížila nohy. Slušňácky a spořádaně, až jsem měl skoro chuť se zasmát. Na co, sakra, Wenera myslela, když povzbuzovala holku jako ona, aby sem šla pracovat?

„Dám ti víkend, ale má to podmínku. Jestli to poděláš, vykopnu tě ven zadkem napřed. Chápeš mě?"

„Ano, pane," poslušně přikývla a já se ušklíbl.

„Dostaneš minimální mzdu a spropitné. Žádné drogy nebo šlapání se netoleruje. Jestli ošukáš zákazníka, vypadneš. Prostě nemám rád drama, takže si své osobní sračky nechávej venku. Dokud budeš tahle pravidla dodržovat, nebudeme mít problém."

Při mém malém proslovu se jí šokem rozšířily oči. Nebylo třeba být génius, aby člověk viděl, že ji můj hrubý slovník urazil.

Kurva, velká škoda. Co čeká ve strip baru? Světce?

Chodit kolem horké kaše nebylo v mém stylu. Vedl jsem podnik, který se zabýval prodejem představ o sexu. Věděl jsem, že některé z holek se tady tahaly s chlapama – byla to jejich volba, ale v mém revíru jsem to neakceptoval. Prodej fantazie byla jedna věc, ale kuplířství? Do toho jsem nešel.

„Jestli s tím souhlasíš, ukaž mi své doklady.“ Část mě očekávala, že vstane a uteče ke dveřím. Vypadala jako milá holka a takové do mého světa nezapadaly. Byl jsem v šoku, když zabořila ruku do kabelky a vytáhla průkaz totožnosti. Vzal jsem si ho a snažil se neusmát, když jsem si všiml, jak se jí třese ruka.

„Děkuju za příležitost…“ řekla a v reakci na mou blízkost strnula.

„Já se svými zaměstnankyněmi nespím. Můžeš se uvolnit.“

„Aha.“

Naštvalo mě, jak se jí viditelně po té poznámce ulevilo. Ženy mi padaly k nohám, ne naopak. Vytáhl jsem ze zásuvky stolu přihlášku a podal jí ji.

„Vyplň to.“ S pohledem plným pohrdání jsem přešel ke kopírce v koutě.

Udělal jsem si kopii jejího dokladu do své složky a vrátil jí originál. Holky, které vypadaly jako ona, měly obvykle temné choutky. Ani já nebyl imunní. Mohly působit jako samá květinka, ale to, co opravdu chtěly, byl chlap jako já. Za ty roky jsem už viděl všechno – od bohatých holek, co mi házely peníze, jen aby ukojily své tužby, až po tanečnice, které se snažily zapůsobit na šéfa v domnění, že si vydělají víc prachů. Tyhle kecy mě nechávaly chladným.

Když mi podala vyplněnou přihlášku, prohlédl jsem si ji a snažil se neušklíbnout. Pravděpodobně si myslela, že je na chlapa jako já moc dobrá. Hodil jsem ten papír do desek, protože jsem jí chtěl ukázat, kdo tady vládne.

„Zastav se u baru a řekni Georgeovi, ať ti dá uniformu. Tady jsme skončili." Vstala a nejistě na mě pohlédla. Zíral jsem na ni nazpět. „Něco jsi špatně pochopila?"

„Ne, pane," podívala se na zem. „Ehm, neřekl jste mi, kdy mám začít."

„Collin. Jmenuju se Collin. Tyhle řeči o panu si nech pro své profesory na vysoké."

„Dobře."

Opřel jsem se v kancelářské židli a zkřížil ruce na prsou. Věděl jsem, že se chovám jako kretén, ale znovu jsem si ji změřil pohledem od hlavy k patě. Chtěl jsem, aby věděla, že jsem hajzl.

„Buď tady v pátek večer v sedm. Wenera ti to tady ukáže. A přijdi včas."

Vstal jsem, došel ke dveřím a prudce je otevřel, aby pochopila, že je čas odejít.

Způsob, jakým utekla z místnosti, mě asi měl rozesmát. Nerozesmál. Dal jsem si za cíl nikdy nepolevovat v ostražitosti před svými holkami. Nechtěl jsem, aby se jim dělaly hvězdičky v očích, a nepotřeboval jsem žádné lichotky. Chovat se jako hajzl je prostě drželo na uzdě.

Proč jsem se cítil mizerně, když jsem takhle mluvil se Zendyou, o tom jsem odmítal přemýšlet.

Je to prostě další coura, chtěl jsem si nalhat, ale do profilu, který jsem jí přisuzoval, jednoduše nezapadala.

Zendya

Srdce mi zběsile tlouklo. Jo, vypadal jak z reklamy na parfém, tmavé vlasy měl sestřihané tak, že mu padaly do očí, ostře řezaný obličej lákal k doteku a svaly se mu rýsovaly pod těsným oblečením. A v uchu náušnice, což mu dodávalo rebelský vzhled.

Když jsem odcházela z kanceláře, připadala jsem si jako ožehnutá. Setkání s Collinem byla zkušenost, kterou jsem nechtěla znovu prožít. Wenera mi navrhla práci v Collin's Strip, protože věděla, jak moc jsem na mizině, a trvalo týden, než jsem vůbec souhlasila s tím, že o tom budu uvažovat. Striptýzový klub v Kings Cross byl tím posledním místem v Sydney, kde bych si kdy představovala, že skončím.

Wenera byla moje nejlepší kamarádka a její vedlejší práci jsem jí nezazlívala, ale neodpovídala mojí konzervativní povaze. Jenže paradoxem bylo, co všechno člověk udělá poté, co měsíce žije na konzervách a instantních nudlích. Pracovala jsem na plný úvazek v univerzitním knihkupectví, než mi zkrátili směny, a částečný úvazek už mi prostě nestačil. Nedokázala jsem vyjít s penězi a při studiu moc jiných možností nebylo.

Několikrát jsem se zhluboka nadechla. Věděla jsem, že mě tahle příležitost může zachránit. Došla jsem k baru, vykouzlila nucený úsměv a podívala se na barmana.

„Collin mi řekl, že si mám vyzvednout uniformu.“

„Jakou nosíš velikost, panenko?“

„Džíny mám obvykle australskou šestku, vršek S, ale nevím, z čeho se uniforma skládá.“

Jestli přinesou bikiny, jsem v háji.

Sledovala jsem ho, jak odchází, a obrátila pozornost zpět k místnosti. Striptýzové kluby z filmů se od tohohle moc nelišily – i tady bylo dlouhé pódium s roztroušenými stoly kolem něj. Tři tyče byly od sebe vzdálené a vedly od stropu až k lesklému molu. Podél stěn bylo několik boxů. Klub zaplavovala neonová světla, přestože ještě nikdo netancoval.

Říkala jsem si, jaké to asi je, být jednou z těch striptérek. Nedokázala jsem si představit, jak si mě muži prohlížejí, zatímco se svlékám donaha. Při té myšlence mě zamrazilo.

George, jak se mi hned představil, se vrátil a v náručí nesl několik uniforem.

„Tyhle by měly pasovat. Jsou tu jen tři, a když některou ztratíš, strhneme ti to z výplaty."

„Díky, Georgi. Neztrácím hadry ani při striptýzu," zažertovala jsem. Natáhla jsem se a vzala si oblečení s pokusem o úsměv, ale on na mou poznámku nijak nereagoval.

Svým zjevem mi nepřipadal hrozivý – vypadal, že by mohl být něčí dědeček. Byl mírně plešatý a v pase trochu silnější. Jeho oči po mně nešmejdily tak jako ty Collinovy.

„Docela mě překvapuje, že netančíš. Taková hezká holka jako ty by si mohla vydělat vážně slušné peníze."

„To prostě není nic pro mě, Georgi, ale díky za poklonu."

Chtěla jsem být přátelská.

„Škoda. Ale hele, názor můžeš později změnit."

Chtěla jsem říct, že ne, leda by peklo zamrzlo, ale zastavila jsem se – bylo by to neslušné.

„Člověk nikdy neví. Prioritou je pro mě škola."

Když jsem odcházela, George se usmál. Po setkání s Collinem bylo příjemné vidět někoho, kdo nemá úplně ledové srdce.

Na nádraží Kings Cross jsem prošla turniketem s Opal kartou a vlakem se vracela ke kampusu v Camperdownu. V hlavě mi to šrotovalo – Wenera říkala, že si servírka může vydělat pár stovek dolarů za víkend. Mezi tím a mou prací v univerzitním knihkupectví bych si mohla za pár týdnů dovolit nejen slušné jídlo, ale třeba i pomoct mamce, které Bůh fakt nezaplatil dluhy po tátovi.

Nechtěla jsem myslet na setkání s Collinem ani na to, že s ním budu muset vycházet jako zaměstnankyně, protože mě svým způsobem děsil. No, možná nešlo přímo o strach, ale způsob, jakým na mě působil, nebyl příjemný. Upřímně, Collin byl nádherný chlap, to se nedalo popřít. Asi jsem nikdy neviděla tak pohledného muže, jako byl on.

Jenže vzhled nebyl všechno. Ta tvrdost v jeho očích byla něco, co jsem u jiného muže ještě neviděla. Rozhodně to byl člověk, kterému bylo lepší se vyhnout.

V žaludku mi zakručelo a myšlenky na Collina konečně ustoupily do pozadí. Vstoupila jsem do pokoje na koleji v Darlingtonu a byla vděčná, že moje spolubydlící měla dnes výuku, protože svou novou práci jsem s ní ještě nechtěla rozebírat. Při pomyšlení na konzervované maso nebo nudle se mi zvedal žaludek, ale nic jiného jsem neměla.

Otevřela jsem konzervu a snědla rozmačkanou kaši. Zapila jsem to vodou a udělala kyselý obličej. Abych odvedla myšlenky od své volby jídla, zavolala jsem Weneře, abych jí dala vědět, že jsem tu práci dostala.

Vytáhla jsem mobil a čekala, až hovor přijme.

„Tak jak se ti líbilo setkání s Collinem?“

Její smích mi prozradil, že přesně věděla, co si myslím, a já se samozřejmě začervenala.

„Není to někdo, s kým bych si chtěla zahrávat. Ale mělas pravdu, fakt je atraktivní.“

„Je zatraceně sexy, to jo. Ale ještě se mi nepodařilo přimět ho, aby na mě byť jen mrknul.“

Věděla jsem, že to je pro ni citlivé téma. Muži Weneru neignorovali – byla vysoká, černovlasá a s tělem, ze kterého většina chlapů lapala po dechu.

„Chceš říct, že na téhle planetě žije chlap, který s tebou nechce být?“

Byla jsem docela v šoku, že ho nedostala.

Je snad Collin gay?

„Jsi vážně vtipná…“

„No dobře, tak pak je problém v tobě.“

„Zlato, není chyba ani ve mně, ani v tobě, to mi věř. Chlapi by i tobě snesli modré z nebe, kdybys jim to dovolila. Vytáhni hlavu z knížek aspoň na pět minut a možná si toho všimneš.“

„Musím se soustředit na studium. Na rozdíl od tebe se někteří z nás musí učit, aby prošli.“

Wenera nechápala, že muži nebyli středem mého zájmu, ani to, jak jsem zvládala všechny předměty s dobrými výsledky. Pokoušela se mi domluvit několik rande naslepo, ale vůbec mě to nelákalo. Nikdy jsem na žádné nešla.

„Potřebuješ se vyspat s chlapem, Zen. Přísahám, že jsi každým týdnem upjatější a spořádanější.“

„Ne! A otočme list.“

Wenera si užívala života. I se svými výdaji na vysokou školu si mohla dovolit žít v exkluzivních bytech, kde

bydleli bohatí studenti. Přiznávám, že jsem jí trochu záviděla, protože se svými outfity přitahovala veškerou pozornost na míle daleko.

„Fajn, tak kdy vlastně začínáš?“

Její slova mě neurazila, taková prostě byla.

„V pátek večer. Doufám, že máš s těmi penězi pravdu.“

„Peníze budou slušné. Kdybys dala na mou radu a ukázala trochu kůže, mohla bys bydlet se mnou.“

„Asi bych se poblila na prvního zákazníka.“

Věděla jsem, že se mi snaží pomoct, ale svlékat se? Ne, děkuji.

„Rozhodně potřebuješ sex s nějakým pořádným chlapem,“ začala zase. Zasmála se a já jen kroutila hlavou.

„Můžu se v pátek večer připravit u tebe?“ trvala jsem na změně tématu.

„Ani se nemusíš ptát. Přijď kolem páté a já ti udělám vlasy i make-up. Zajistíme, aby všichni chlapi měli boule v kalhotách, až tě uvidí.“

Úplně jsem zrudla.

„Wenero!“

„Přestaň být tak prudérní. Jestli chceš vydělat peníze, musíš upoutat jejich pozornost. Musíš konkurovat ženám na pódiu, které ukazují úplně všechno, chápej.“

Povzdechla jsem si, ale věděla jsem, že má pravdu.

„Doufám, že to nepokazím.“

„Přestaň takhle mluvit. Stačí, když zamrkáš svými hezkými řasami a budou ti slintat u nohou. Věř si trochu.“

„Pokud mi budou dávat štědré spropitné, bude mi fuk, co dělají.“

„Tak to je ten správný přístup! Musím běžet, jdu na depilaci voskem. Nechceš jít taky?“

„Tentokrát to vynechám. Užij si to. Uvidíme se v pátek.“

Když jsem zavěsila, v žaludku mi znovu zakručelo. Dostala jsem obrovskou chuť na steak.

K A P I T O L A
D V Ě

Zendya

V pátek odpoledne, když jsem skončila s učením, jsem se objevila u Wenery. Moje uniforma byla úhledně vyžehlená a visela v plastovém pytli. Nemohla jsem si dovolit obal na šaty. Zaklepala jsem na její dveře a čekala. Místo ní mi otevřel zatraceně sexy chlap a já zírala na jeho svalnaté tělo. Neměl na sobě nic jiného než ručník obmotaný kolem pasu a kůži mu zdobilo propracované tetování. Jak bych se na něj mohla nedívat?

„Ahoj. Já jsem Duke, ty budeš Zendya."

Přikývla jsem a snažila se nezírat na ten pekáč buchet, který tenhle chlap vystavoval na odiv.

„Ehm jo, můžu dál?"

Jeho svalnatá paže se opírala o zárubeň, zatímco na mě upíral pohled. Instinktivně jsem chtěla udělat krok vzad, protože v přítomnosti mužů jsem se celkově necítila moc pohodlně.

„Svobodná země," usmál se šarmantně, podržel dveře a já prošla dovnitř, aniž bych se dotkla byť jediného chlupu.

„Tady, vzadu!" uslyšela jsem Wenerin hlas a spěšně zamířila do její ložnice, přičemž Duke mi šlapal v patách.

„Můžu použít tvoji sprchu?" zeptala jsem se opatrně.

Chtěla jsem se dostat pryč od té chodící dávky testosteronu, která zjevně nedokázala spustit oči z mého zadku. Znervózňovalo mě to, nečekala jsem, že tu kromě Wenery někdo bude.

„Jasně. Víš, kde je."

Wenera seděla u svého stolku a malovala se, zatímco já rychle zamířila do koupelny.

„Kdybys tam potřebovala s něčím pomoct, dej vědět," nezapomněl zdůraznit onen dobíječ.

Zamkla jsem se v koupelně a rozhodla se, že bude víc než moudré toho chlápka ignorovat.

„Nech ji na pokoji, Duku. Dneska se mnou začíná v klubu," uslyšela jsem Wenerina slova a málem zasténala.

Teď si ten chlap bude myslet, že jsem striptérka.

Pustila jsem vodu, opatrně vlezla do sprchy a snažila se namočit si vlasy co nejméně. Před školou jsem si je totiž umyla, i když komplikovaně v umyvadle, protože vysušit ty dlouhé kadeře by mi trvalo celou věčnost. Věděla jsem, že nemáme moc času, tak jsem se osprchovala, rychle si oholila nohy a důkladně se připravila.

Normálně bych si nechala jen ručník, zatímco by mi Wenera dělala vlasy a make-up, ale s Dukem poblíž jsem nechtěla zbytečně provokovat. Vytáhla jsem z tašky čisté spodní prádlo a podprsenku, navlékla je na sebe a pak se oblékla do uniformy.

Šortky odhalovaly zadeček a tričko končilo těsně pod podprsenkou. Nesnášela jsem ukazovat tolik kůže, ale nedalo se nic dělat.

Posadila jsem se na záchod, natáhla si nízké ponožky a černé tenisky. Když jsem měla pocit, že vypadám k světu, zhluboka jsem se nadechla a vyšla z koupelny.

Jakmile jsem se vracela do Weneřiny ložnice, srdce se mi málem zastavilo. Duke ji měl ohnutou přes postel a divoce do ní bušil. Odvrátila jsem hlavu. Byla jsem v šoku. Nevěděla jsem, co mám dělat. Vrátit se do koupelny, dokud neskončí, nebo prostě dál koukat jinam? Nemusela jsem se rozhodovat, protože Duke z ní vyklouzl a otočil se čelem ke mně.

„Užíváš si podívanou?“

Zůstala jsem stát s otevřenou pusou.

Jak mám na tohle, proboha, odpovědět?

„Prostě ho ignoruj,“ ušklíbla se Wenera.

„Může se přidat,“ namítnul.

„Hej! Dej mi pět minut na sprchu a můžeme začít.“

Přikývla jsem a odvrátila zrak od Duka v celé jeho kráse. Tenhle sebevědomý chlap postrádal jakýkoliv stud. Wenera sice nikdy nebyla stydlivá, ale tohle bylo trochu moc i na ni.

„Já jí budu dělat společnost,“ mrkl na mě a poplácal postel.

„Dej si pohov, další půlhodinu se ti nepostaví,“ Wenera obrátila oči v sloup a pak se otočila ke mně.

„T-to…“ zakoktala jsem se.

„Nenech se jím rozhodit, jen si hraje na nenasytu, ale znám ho.“

Vešla do koupelny a nechala mě s ním o samotě. Nevěděla jsem, co dělat, tak jsem si sedla ke stolku a začala si kartáčovat vlasy. Šokovalo mě, když Duke přišel blíž, vzal mi kartáč z ruky a začal mě česat.

To, že mi nahý chlap sahal do vlasů, rozhodně překračovalo mé hranice, ale nějak jsem mu nedokázala říct, aby toho nechal. Wenera se očividně mýlila, protože se mi o záda začalo opírat něco dost tvrdého…

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Rušivý element.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.